

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše v právní věci žalobce: **M. K.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, zast. Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem se sídlem Řetězová 195/2, Děčín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2015, č. j. 4170/DS/2015, JID: 105045/2015/KUUK/Hyk, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 9. 2018, č. j. 78 A 18/2015 - 187,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného specifikovanému tamtéž. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Mostu ze dne 16. 5. 2014, č. j. MmM/063952/2014/OSČ-P/PŠ, kterým byl uznán vinným z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7. a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu).

[2] Odvolání bylo zamítnuto pro opožděnost. Žalovaný vycházel z toho, že prvostupňové rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno 27. 5. 2014, patnáctidenní lhůta k odvolání proto skončila 11. 6. 2014, odvolání však bylo podáno až 30. 6. 2014. Podání K.S. z 30. 5. 2014 vyhodnotil jako neplatné elektronické podání odvolání podané neoprávněnou osobou, jelikož bylo učiněno e-mailem bez platného elektronického podpisu a K. S. nedisponoval plnou mocí. Z těchto důvodů na ně nebral zřetel.

[3] Stěžovatel v žalobě namítal, že odvolání z 30. 5. 2014 bylo podáno oprávněnou osobou, jelikož K. S. k zastupování zmocnil a ve správním řízení to doložil scanem plné moci. Doložení kopie (scanu) plné moci považuje za dostatečné vyjma situací, kdy na základě konkrétních okolností věci vznikne pochybnost o tom, že plná moc byla skutečně udělena. I kdyby správní

orgán takovou pochybnost v nynější věci pojal, měl povinnost vyzvat stěžovatele k odstranění této vady, a to přímo jeho, nikoli pouze jeho zmocněnce, jak učinil. Postup při doručování výzvy zástupci byl navíc nezákonný.

[4] Dále namítal, že e-mail z 30. 5. 2014 byl opatřen zaručeným elektronickým podpisem, a proto bylo třeba považovat za podepsané také odvolání v příloze tohoto e-mailu. Rozporoval závěr učiněný na základě průvodky elektronického podání založené ve spise, podle kterého nebyl e-mail ani žádná z jeho příloh opatřena zaručeným elektronickým podpisem. Na podporu svého tvrzení předložil printscreen odchozího e-mailu s doplňujícími informacemi k elektronickému podpisu a navrhl vyhotovení znaleckého posudku.

[5] Krajský soud žalobu poprvé zamítl rozsudkem ze dne 27. 4. 2016, č. j. 78 A 18/2015 - 90, jelikož dospěl k závěru, že e-mail ze dne 30. 5. 2014 nebyl opatřen zaručeným elektronickým podpisem, jak jednoznačně vyplynulo z průvodky elektronického podání ve spise. Tento rozsudek byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 9 As 147/2016 - 38, na jehož základě krajský soud přistoupil k dalšímu dokazování ohledně uvedené sporné otázky. Také následně dospěl k závěru, že e-mail nebyl podepsaný zaručeným elektronickým podpisem, žalobu proto zamítl rozsudkem ze dne 27. 3. 2017, č. j. 78 A 18/2015 - 112. Nejvyšší správní soud se však s jeho posouzením neztotožnil a uvedený rozsudek zrušil rozsudkem ze dne 30. 11. 2017, č. j. 9 As 117/2017 - 57.

[6] V dalším řízení krajský soud nařídil k projednání věci nové ústní jednání, při kterém účastníci řízení učinili nesporným, že e-mail ze dne 30. 5. 2014 byl opatřen zaručeným elektronickým podpisem. Soustředil se proto na otázku, zda bylo v řízení doloženo zmocnění K. S.; stěžovatelovým námitkám nepřisvědčil. Vyšel z toho, že zmocnění je obecně možné doložit kopíí (scanem) plné moci, pokud však správní orgán dospěje k názoru, že o existenci zmocnění panují pochybnosti, má tvrzeného zmocněnce (zástupce) vyzvat k doložení originálu či ověřené kopie plné moci. V nynější věci správní orgán v průběhu řízení prvního stupně K. S. dvakrát vyrozuměl o tom, že jeho zmocnění nebylo řádně doloženo, a obdobným způsobem jej informoval po podání odvolání. Výzvy byly dle krajského soudu zákonně adresovány pouze K. S. a byly mu doručeny zákonným způsobem, jak v rozsudku podrobně vysvětlil. Stěžovatel, respektive jeho tvrzený zmocněnec však na výzvy nereagoval. Krajský soud proto žalobu zamítl také svým v pořadí třetím rozsudkem, který je předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu v nynější věci.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Stěžovatel namítá, že rozsudek krajského soudu je překvapivý, jelikož po celou dobu soudního řízení byla veškerá argumentace stran a dokazování vedeno ve vztahu k otázce, zda bylo podání ze dne 30. 5. 2014 opatřeno zaručeným elektronickým podpisem. Jelikož se na této otázce účastníci nakonec shodli, bylo vyjasněno, že odvolání bylo tohoto dne řádně podáno, bylo tedy podáno včas a krajský soud měl napadené rozhodnutí zrušit. Stěžovatel nemohl očekávat, že krajský soud žalobu zamítne proto, že odvolání bylo nepřípustné z důvodu jeho podání neoprávněnou osobou.

[8] V této souvislosti podotýká, že ve věci nebylo sporu o tom, že K. S. byl zmocněncem stěžovatele v odvolacím řízení. Stěžovatel sice v žalobě vyjasňoval, že tohoto zástupce řádně zmocnil již plnou mocí doručenou správnímu orgánu dříve, tuto otázku však zmiňoval pouze v souvislosti se zákonností doručování prvostupňového rozhodnutí.

[9] Závěr, že odvolání z 30. 5. 2014 bylo podáno neoprávněnou osobou, je podle stěžovatele

pokračování

nesprávný. V průběhu řízení prvního stupně zmocnění doložil kopií plné moci, což je zásadně dostatečné. Správní orgán sice má možnost vyžadovat ve výjimečných případech i originál plné moci, ale pouze tehdy, pokud má pochybnosti o existenci zmocnění. V nynější věci přitom správní orgán stěžovatele, respektive jeho zmocněnce k doložení originálu vyzýval ne proto, že by měl pochybnosti o existenci zmocnění, ale protože se nesprávně domníval, že plná moc musí být doložena v originále za všech okolností. Stěžovatel neměl v této situaci povinnost originál plné moci dokládat, jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu.

[10] V průběhu řízení o odvolání (konkrétně dne 30. 6. 2014) navíc žalovanému doložil plnou moc v originále přesně podle jeho požadavků. Vzhledem k tomu, že odvolací orgán rozhoduje na základě skutkového a právního stavu ke dni jeho rozhodování, odvolání nemohlo být zamítnuto jako nepřijatelné proto, že by bylo podáno neoprávněnou osobou.

[11] Navrhuje proto zrušení napadeného rozsudku i správního rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[13] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, z důvodů, pro které je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem [(§ 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)]. Přistoupil proto k přezkumu rozsudku krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[15] Předně uvádí, že krajský soud se v napadeném rozsudku zcela správně zabýval otázkou zmocnění K. S. k podání odvolání. Jak již Nejvyšší správní soud shrnul výše, žalovaný k odvolání z 30. 5. 2014 nepřihlížel ze dvou důvodů: jednak protože se domníval, že podání nebylo učiněno v zákonem vyžadované formě, když nebylo opatřeno zaručeným elektronickým podpisem (§ 37 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu), jednak protože bylo dle jeho závěrů podáno neoprávněnou osobou – tvrzeným zmocněncem, který svoje zmocnění řádně nedoložil (§ 33 odst. 1 správního řádu). Stěžovatel v žalobě rozporoval oba tyto důvody. Krajský soud v prvním i druhém rozsudku dospěl k závěru, že podání z 30. 5. 2014 nebylo opatřeno zaručeným elektronickým podpisem. Tento závěr byl sám o sobě dostatečný pro zamítnutí žaloby, nebylo tedy nutné, aby se zabýval otázkou zmocnění. Vzhledem k tomu, že však tyto rozsudky byly zrušeny Nejvyšším správním soudem a že účastníci následně učinili nesporným, že podání z 30. 5. 2014 bylo opatřeno zaručeným elektronickým podpisem, krajský soud musel přistoupit k posouzení námitek ohledně zmocnění K. S.

[16] Tento postup nemohl být pro stěžovatele nikterak překvapivý, neboť se jednalo o vypořádání námitek, které on sám uplatnil v žalobě. Není přitom pravda, že by související argumenty vznášel pouze proto, aby jimi zpochybnil doručení prvostupňového rozhodnutí; ze žaloby naopak jasně vyplývá, že jimi brojil právě proti závěru o podání odvolání neoprávněnou osobou. Pro úplnost lze dodat, že stěžovatel nijak nerozporoval správnost úvahy správních orgánů, že v případě podání odvolání neoprávněnou osobou je namístě k takovému podání nepřihlížet.

[17] Krajský soud zcela správně a v souladu s judikaturou zdejšího soudu vycházel z toho, že doložení zmocnění kopií plné moci je zásadně dostačující, nicméně v případě, kdy má správní orgán pochybnosti o existenci zmocnění, má vyzvat k doložení originálu či ověřené kopie plné moci (viz např. rozsudky NSS ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014 - 26, ze dne 17. 9. 2015, č. j. 10 As 101/2015 - 45, ze dne 5. 11. 2015, č. j. 2 As 110/2015 - 42, ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 As 300/2016 - 25).

[18] V nynější věci K. S. doložil scan plné moci společně se svým přípisem ze dne 11. 5. 2014, na který správní orgán prvního stupně reagoval vyrozuměním ze dne 12. 5. 2014; plnou moc neakceptoval. K.S. připojil scan plné moci také ke svému přípisu ze dne 14. 5. 2014, ani tentokrát však správní orgán prvního stupně plnou moc neakceptoval, jak vyplývá z jeho vyrozumění ze dne 23. 5. 2014. O tom, že nebyl k zastupování řádně zmocněn, K. S. informoval také ve vyrozumění a výzvě k doplnění odvolání ze dne 4. 6. 2014 (k odvolání nebyl připojen originál ani kopie plné moci, jednalo se tedy o zopakování již učiněných sdělení).

[19] Stěžovatel zákonnost tohoto postupu v žalobě zpochybňoval tím, že výzvy měly být adresovány přímo jemu, nikoli zmocněnci, a namítal také nezákonnost způsobu, jakým bylo zmocněnci doručováno. S těmito body se krajský soud podrobně vypořádal, stěžovateli nepřisvědčil a jeho související závěry nejsou v kasační stížnosti nijak zpochybněny, Nejvyšší správní soud proto jejich zákonnost nepřezkoumával (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[20] Nyní stěžovatel přichází s námitkou směřující do obsahu výzvy k doložení plné moci: uvádí, že správní orgány neměly žádné pochybnosti o zmocnění pana S. a k doložení plné moci ho vyzývaly pouze proto, že se nesprávně domnívaly, že originál plné moci musí být doložen vždy. Tímto směrem se však jeho argumentace v žalobě neubírala a jedná se tak o nepřipustně uplatněnou námitku, kterou se Nejvyšší správní soud také nezabýval (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[21] Také námitka, že žalovaný měl přihlédnout k originálu plné moci doložené v průběhu odvolacího řízení, byla poprvé uplatněna v kasační stížnosti, byť se tak nepochybně mohlo stát již v řízení před krajským soudem. Také ona je proto nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[23] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. dubna 2020

JUDr. Radan Malík
předseda senátu